1. **המשטרה באה** לאסור את בעלי, באשמת אונס דוגמנית, שהפכה תודות לזה לגיבורת היום.

2. **מפקח המשטרה** מודיע לי במה חענין. אנשיו עורכים חיפוש מדוקדק בדירתנו, בבית פועלים במילאנו.

3. **בבית הסוהר** אני נפגשת עם בעלי (סרג' ראג'אני). עתה ברור לי שהדוגמנית ביימה את הענין לשם השגת פרסומת לעצמה.

4. ב... בעיניי...

חיה הררית מספרת את תוכן סרטה האיטלקי „...

לפני שבועיים חזרה חיה הררית לארץ, ישר לתוך המשבר הגדול ביותר של 25 שנותיה. השאלה הגדולה: לחזור לאיטליה, בה נפתחה לפניה קאריירה קולנועית רבת־סיכויים, או לחישאר בישראל, בה לא קיימת עדיין תעשיית קולנוע בכלל?

האפשרות הראשונה היתה כרוכה בויתור מוחלט על חיי משפחה לזמן רב, כי יחיה עליה לשבת ברומא ישיבת קבע. אין סיכויים לשחקנית שאינה נמצאת במקום ברגע המסויים, בו בוחר המפיק את שחקניו. האפשרות השניה כרוכה, למעשה, בויתור — ואולי סופי — על קאריירה קולנועית.

כשחקנית קולנוע, כבשה לה חיה הררית את מקומה. דווקא מפני שחיא צעירה רצינית, רחוקה מן... נתקבלה בזרועות פתוחות על־ידי ח... המסוגלות לשחק תפקידים רציניים... ובחצאית קרועה. תווי פניה המיוח... מאפשרים את הכנסתה לשום סוג... למועמדת האידיאלית לתפקיד הנער...

השבוע ישבה חיה הררית בדירתה... בתל־אביב, בחברת בעלה, מחנדס־... יליד וינה. ההחלטה הגדולה טרם ח...

רומא - עיר הכ...

שיחה עם חיה הררית

תמונה מפתיעה זו של חיה הררית הופיעה בשער עתון־הקולנוע האיטלקי החשוב צ'ינמה נובה ("קולנוע חדש"), בתוספת ביוגראפיה ממצח שלח. השבוע הופיע שערה של חיה הררית בצבעים בעתון סמפו, השבועון המצוייר החשוב ביותר באיטליה, ששלח באופן מיוחד צלם ידוע ממילאנו לרומא כדי לצלם את השחקנית שהפכה לגיבורת היום במדינה.

ביום שעזבתי את רומא, ישבתי בקפה דונה שבוויא וונטו, הרחוב ה־מרכזי, וחיכיתי לחברה כדי לסדר את ה־סידורים האחרונים לפני הנסיעה. בכיסי היה כרטיס אל־על לטיסה רומא־לוד, לאותו ערב.

הגעתי כחצי שעה לפני זמן הפגישה, ועל־ידי ערימת עתונים מצויירים. בשולחן שני ישב לבדו איטלקי בגיל העמידה, שחור שיער ועיניים, שנראה עליו שהוא מבני הדרום. היה ברור ששעתו פנויה, והבעיה העיקרית שעמדה לפניו היתה להעביר ב־מנוחה ובנעימות את השעה שלאחר ה־ארוחה, שעת המנוחה הקדושה של ה־איטלקים.

הוא פנה אלי באיטלקית: „סלחי לי, האוכל לקבל את העתון המונח לידך?" מובן שנתתי לו את העתון, אך נתברר שלא רצה לקרוא בעתון. היה לו יותר נעים ל־שוחח.

לפי מבטאי ולפי מראה פני הבין ש־אינני איטלקיה. לאחר כמה דקות כבר ידע כל מה שרצה לדעת. כששמע שבאותו ערב אני עוזבת את רומא לישראל, נראה הדבר בעיניו כבלתי מתקבל על הדעת.

„מה זה, אינך קוראת עתונים?" שאל בהתרגשות. „אוניות לסואץ, אוניות מן ה־סואץ, ואת חוזרת לשם?"

הסברתי לו שאיני חוזרת „לשם" אלא לישראל.

„זה היינו הך, הכל אותה הקלחת!" התרגש. „עליך להבטיח לי שתמלאי אחרי מה שאומר לך!" אמר בטון תקיף, כאחד שיש בכיסו פתרון לפחות לבעית הסואץ. בגמגום עניתי שקודם אשמע במה הענין, אחר כך אחליט.

„לא! לא! לא!" קרא. „עליך להבטיח שתעשי מה שאומר לך. גלי אומץ־לב ו־שאר־רוח!"

שאלתי במה הענין. בינתיים הגיעה גם חברתי האיטלקיה והקשיבה.

„ובכן," קבע. „את עכשיו הולכת לשלוח מברק למשפחתך שאינך חוזרת. אני מ־נאפולי. את וחברתך נוסעות לנאפולי. אני מעמיד לרשותך את ביתי לשבועיים. האוכל על חשבוני, הכל על חשבוני. אותי לא תראו. לאחר מכן את שולחת מברק שני, ומביאה את כל משפחתך לאיטליה. כאן אפשר לחיות! איפה נשמע כדבר הזה, לעזוב את הארץ היפה ביותר בעולם! הסתכלי על רומא, איזה יופי!"

* * *

„מה את עושה חערב?"

לא היתה זאת פגישה יוצאת דופן. ימים מעטים לפני כן, בחוזרי מה־פסטיבל בצ'כוסלובקיה, היה עלי לגשת למשטרה ברומא, כדי להאריך את היתר השהות שלי. היו שם כ־15 איש, כולם זרים, שישבו וחיכו בסבלנות לתורם, ואני ביניהם.

לפתע הופיע בפתח אחד מהפקידים, ש־הכיר אותי מהפעם הקודמת. הוא ניגש ו־אמר בטון של חצי־טרוניה: „מה זה? מדוע לא באת אלי לסדר את זה?" עניתי שאני מחכה לתורי, כפי שדורש הסדר.

„אה," אמר בטון שכולו אירוניה מבודחת. „את בעד סדר? זה ענין אחר! אם את בעד סדר, סליחה, אני לא רוצה להפריע... אני לא רוצה להתערב..." וחזר לחדרו, מלא בוז.

לא עברו חמש דקות, והוא ניגש אלי שנית. „שמעי, שמעי, מה את צריכה? אני אסדר את זה מידו!" הסברתי לו במה ה־ענין, והוא הוביל אותי לחדרו של המנהל, שהושיב אותי מולו בכורסה וכנראה שמח שניתנה לו אפשרות לשוחח על איטליה, על החיים בכלל, ואילו הסידור נראה לו כדבר צדדי, שאינו שייך כל כך לעניין.

גם הוא החל להסביר לי שלא יתכן לעזוב את איטליה, שזו הארץ היפה ביותר בעולם, ושבכלל צריכים לבקר בפירנצה ובסיאנה, ולראות את המקום ההוא ואת הצייר הזה, ואת הכנסיה עם השיש השחור־הלבן הנמ־צאת במקום מסויים בתקופה מסויימת, ואת הנוף של סוסקאנה, ובכלל, מה את עושה הערב?

כשהסברתי לו שלצערי אין שעתי פנויה, לא נעלב, אלא העיר: „אם כן, אז בפעם אחרת. אבל את צריכה להבטיח לי שאת נשארת באיטליה, ושתמיד כשיש לך מה לסדר תפני אלי. אנחנו כבר נדאג!"

* * *

איך לאהוב

הו עם ידידותי, עם מקבל אורחים. פעם נכנסתי לבית־מרקחת במילאני, כשבידי עתון. הכותרת הראשית סיפרה על אחת התקריות המלחמתיות במזרח התיכון. הוא ניענע בראשו, בעצב: „אני לא מבין. תקריות פה, תקריות שם. מלחמה פה ו־מלחמה שם. את יודעת מה? לדעתי היה צריך להביא את כולם לאיטליה, וכאן היו לומדים איך לחיות ואיך לאהוב!"

איטליה ידועה כארץ האהבה והיין, וכידוע האיטלקים הם עם חמי־מזג. אין ספק שכל זרה המגיעה לאיטליה צריכה לקחת את זה בחשבון, ולהתיחס לזה במלוא הזהירות. כי אין שעה משעות היממה שאינה כשרה, בעיני האיטלקי. ואם מתנהל כיום ויכוח אם האיטלקים הם צאצאי האטרוסקים ה־קדומים או לא, הרי את התאווה ואת ה־אהבה לחיים, זאת ירשו מן האטרוסקים בודאי ובודאי. ולמרות חוקיה החמורים של הכנסיה הקאתולית, השולטים באיטליה, ו־מושגי החטא של הכמרים, העם הולך אחרי לבו.

חוש היופי מפותח אצל האיטלקי במידה רבה. השמש שוקעת: „איזה יופי!" פרח גדל בצד הכביש: „איזה יופי!" ילד משחק בגן: „איזה יופי!" ציפור באויר: „איזה יופי!" נערה עוברת ברחוב: „איזה יופי!".